

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 579. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm1111/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg dem ei møde turde,
Min Væder led jeg slaar ihjel,
Fordi jeg hannem misgundte,
At han mid sig havde imener Hjel,
Thud han saa begundte,
Hvad Samme havde jeg og tænkt at slaar,
At ei de mig skulde gjengjalte,
Men maatte min Hjt dog ikke maar,
De led udenom min Falde!
I Vore tog med Smidhed stor
Dem deres Højer-Hader,
For trindt dem gjorde han Væe-Epør
Paa Væle og saa paa Gader,
Jeg saa et Par andre Drenge smaa,
Og skiltede dem tilfamme,
Saa Hndet kunde ei jeg fortaar,
Eid det havde været de Samme;
Men siden da de var veget op,
Fulthet de mig hiemsjede,
Og hævende Skade paa min Krop,
Som Væe de mig udroede.
Det kom med Syn, det gif med Væe,
Det er fuldendt et Hætte,
Og det slaar til paa Konge-Berg
Som i en Stoblers Hætte.

Jensens Væde.

Jeg talter de adle Dømmænd,
Som satte paa mig en Krone paa,
Og for det Samme var alt mit Kion
Vel talte med mig hør Væders Son,
Fordi den Væe, som mig var gjert,
Ei mødte dem for, det jeg var hørt,
Og leste sig man vel Glut paa Ras
Hvor Krone han kan til hua naar.
Da jeg nu var kommen i Konge-Rad
Da var jeg modig og hjertglad,
Med Elien der bygde jeg Hædeby,
Men maatte dertil og siden to,
Da Skallandkfar gjorde sig til Skind,
Og hede: Vædike gaar jert Stad,

Vi sige det ikke jert Kion til Spot,
For Krone han slaar for farlig godt,
Men Raar for Skret paa Land og Strand,
Det passer dog bedre for en Mand.

Christian den Første.

Jeg var vel kun en Grece-Son
Men dog af Konge-Stamme,
Som, hvi og saa, blev skift og gren,
Og Væen er det Samme.
Jeg vidde godt, der skrevet stod,
Skændt ei Latin jeg kunde,
At uden Drot er mild og god
Han trindt ingenlunde,
Ihi eftertraged jeg den Væe
Paa Konge-Stol og Stade,
At ei paa Væe, Vis og Væds
Jeg vilde Nogen stude,
Ei oger, om det holdt mig let,
Ei Strængsel Grund at finde,
Men lade Væde gaar for Det
Og Kirkligheden vinde!
Det samme roader jeg min Væe
I kemten Væd og Væe,
Da skal som Væe i Skoven net
Vort Stamme-Væe store.
Det Raar og skrevet, som jeg veed,
Skændt tit ferglat, Vævære,
At ikkun den som sifter Fred
Er Væder til vor Hæe,
Ihi lagde jeg paa Fred og Vint
I alle mine Dage,
Og men min Væe har samme Sind,
Den Gud skal velhelage!
Dog, Man den Fred kan har paa Teed,
Som Nalster vil unde,
Saa den for Dømmænd i Hæd
Kan bliver nogenlunde,
Ihi Skænsen er paa Skjy opstet,
Og faldt et han tillige,
Det sit at mærke jeg fulthet,

